

Odkouzlení hvozdu Hercynského

Panychida

Ve stínu hor, v hlubokém údolí
toulá se děcko zeleným lesem.
Snad bludný kořen při sběru bobulí -
hluboká rána třeslutě zabolí.

Zachrání žínka nebohé děcko.
Některých bytostí lesních vřelé je přátelství
k lidu, jenž hospodaří v širokém okolí.

Zarostlé cesty, mokřady chladné, kde mlha je měkká, hroby zblou
dílčů bezedné.

Však i podivné zlo v lesích se skrývá -
na svazích Boubína s tisíci čerty čaroděj dovádí,
nevlídnou rukou nad horami prastará Swiza vládne,
prokleté duše myslivců, pytláků, pobití dragouni za bouře nebem
se prohání.

Vrací se dřevař z hlubokých lesů, když před čarovnou nocí tma r
ychle padá.
Tu plameny z půdy vyráží - lákají, volají, mizí a vzplanou zas.
Ten měsíc, to ticho - opozdilého chodce jímá děsu třas.
Jak vábivá světélka uvidí plát, vlákán je mrtvými do hlubokých
blat.

Po letech přichází člověk s železnou zbraní, na rtech slovo Bož
í mu skomírá,
vytrvalý ve svých kázáních - ovládne smutek Hercynský hvozď.
Jako by dějiny člověka v prastarých dobách na zlo bohaté nebyly
dost.
Nejedna bytost strachem a žalem ze sobeckých činů za hlaholu zv
onů umírá.

Děsí se krajina příchodu lidí, dogmaty myšlení svázané,
zapláče lesní svět - úderem meče odejdou poslední pohané.

Snad v mysli lidu, jenž hluboké hory obývá,
kde hladina jezer miliony hvězd zrcadlí, kde život nezná obvykl
ý shon,
když při večerních přástkách stařena promluví, obloha zčerná, n
oc rozestře peruti své,
vystane vzpomínka na divoký hon.